

mihael

KAPELANIJA SV. MIHAELA ARKANDELA MUP - SJEDIŠTE I RAVNATELJSTVO POLICIJE

8 / 2020.

**LISTIĆ POLICIJSKE KAPELANIJE
SV. MIHAELA ARKANDŽELA
MUP - SJEDIŠTE I
RAVNATELJSTVO POLICIJE**
Godište XV. (2020.), Broj 8(438)
DRUGA KORIZMENA NEDJELJA,
8. ožujka 2020.

Kontakt:
vlač. Željko Rakošec, policijski kapelan
tel.: 22 712, 85 682;
e-mail: zrakosec@mup.hr

Vinko Bakula, pomoćnik kapelana
tel.: 88 853, 82 805;
e-mail: vbakula@mup.hr

Naslovna stranica:
<https://clarissefarnese.it>

OŽUJAK

DRUGA KORIZMENA
Ned 8. NEDJELJA, Pačista
Ivan od Boga; Ivša; Boško

- Pon. 9. Franciska Rimska; Franjka
- Uto. 10. Emil, Makarije; Kajo, Simplicije
- Sri. 11. Firmin; Tvrtko; Kandid
- Čet. 12. Teofan; Bernard; Maksimilijan
- Pet. 13. Patricija; Sabina; Ratka
- Sub. 14. Matilda; Milijana; Borka

MEDITACIJA

*Ovo je Sin moj, ljubljeni!
Slušajte ga!*

3

SLUŽBA RIJEČI -

UVOD U ČITANJA

*U Isusu se očitovala sva ljubav
Božja*

4

ČITANJA

Lice mu zasja kao sunce.

6

HOMILIJA

Zavođenje pri Isusovu preobraženju

8

KATEHEZA

Kratki pregled biblijske povijesti

10

Sakrament isповједи

Grijeh

12

Mali vjeronaučni leksikon

14

PRIČA

More milosrđa

15

NAŠI POKOJNI

16

Ovo je Sin moj, ljubljeni! Slušajte ga!

Prošlog tjedna boravili smo u pustinji, a sada nas crkvena liturgija vodi kako bismo napravili zahtjevan skok, do Tabora, brda preobraženja. Važan je to skok, jer nam dopušta kušati cilj prema kojemu hodamo.

Evanđelje koje nam donosi taj „duhovni skok“ iz pustinje na Tabor briše sivu, tamnu i pljesnivu sliku korizme koja se ustalila u našoj duhovnoj mašti. Cilj iskonskoga korizmenog trpljenja je oživotvoriti, a ne rastužiti. Otac ne želi tužnu djecu obješenih nosova, nego žene i muškarce obnovljene Duhom Svetim, spremne dopustiti slavi uskrsnulog Sina da napuni njihova srca.

Petra, Jakova i Ivana Rabi vodi na vrh Tabora. Dok se u tišini uspinju, osjećaj smetenosti raste u njihovim srcima. Sve su ostavili i slijedili su ga. Sve je bilo dobro: govori koji su sve ostavljali bez daha, čuda, ozdravljenja... Sve je bilo sjajno dok Isus nije počeo govoriti o križu, patnji i smrti.

„Zašto treba sve uništiti na taj način? O kakvom križu govorи? I to ne samo za njega nego i za sve nas... Je li pri sebi?“

Čini mi se da ih čujem dok se uspinju na Tabor, dok ubrzano disanje daje ritam njihovoј zbumjenosti. No nešto će se dogoditi. Petru, Jakovu i Ivanu dano je kušati slavu uskrsnuća. Isus otkriva drugu stranu svojega otajstva: ne samo križ nego i slavu. Isus im otvara oči kako bi vidjeli njegovu ljepotu. Čini se kao da im govorи: „Evo tko sam! Evo koga slijedite!“

Imaju ukazanje i čuju riječi, Očeve riječi: „Ovo je Sin moj, Ljubljeni! U njemu mi sva milina! Slušajte ga!“

Slušati Isusa, evo gdje treba započeti naša osobna preobrazba!

Slušati njega, a ne prazna naklapanja s televizije ili žutilo s interneta.

Slušati njega i ušutkati taštinu, rastresenosti i traćeve naše svakodnevice.

Slušati njega da nam ne bi uzaludno prošlo ovo vrijeme, čiji je cilj oživotvoriti.

Slušati njega i ponovno urediti svoj život.

Slušati kako bismo iskušali njegovu ljepotu u pustinji naših svakodnevnih briga.

Slušati kako bismo uživali u tišini punoj njegove prisutnosti.

Nije teško. Treba samo izabrati, treba posložiti svoje vrijeme i dati prednost evanđelju nad našim zadatcima.

Hrabro, dragi prijatelji, u potragu za Bogom! Dopustimo da nas njegova Riječ oživotvori, preobrazimo osjećaj izgubljenosti u stvarnu želju da preobrazimo svoje srce.

U Isusu se očitovala sva ljubav Božja

Blagoslov

Današnjim odlomkom iz Knjige Postanka započinje pripovijedanje Abrahamove povijesti na čijem početku stoji Božji poziv: „*Idi iz zemlje svoje, iz zavičaja i doma očinskoga, u zemlju koju će li pokazati.*“ (Post 12,1). Abraham je pozvan da iz zemlje rođenja prijeđe u zemlju obećanja. Tu zemlju Bog će Abrahamu i njegovu potomstvu dati u posjed, no valja primjetiti da je u ovom početnom pozivu to zemlja koju će Bog Abrahamu samo pokazati. Sve dok ne dođe u samu zemlju Abraham ne zna koja je to zemlja, gdje se nalazi, kolika je i kako se zove. Stoga, da bi stigao u tu zemlju obećanja, Abraham mora stalno slijediti Božji put. Njegov pogled mora stalno biti uperen u Boga. Uz obećanje zemlje povezano je i obećanje potomstva. To obećanje posebno je značajno kada znamo da je u prethodnom poglavljiju istaknuto kako je Abrahamova žena Sara bila nerotkinja. No, Bog će Abrahama doista blagosloviti i od njega učiniti veliki narod. Glagol *blagosloviti* u kontekstu Knjige Postanka redovito se zapravo i odnosi na dar plodnosti. Tako je kod stvaranja prvoga čovjeka kao i kod blagoslova koji Bog daje Noi i njegovim sinovima, kao praocima novoga poslijepotopnog čovječanstva. Stoga je tako i s blagoslovom koji Bog daje Abrahamu. Bog će ga učiniti silno rodnim i od njega će poteći mnogi narodi.

No, u širem biblijskom kontekstu Abrahamovo očinstvo ne svodi se na njegovo tjelesno potomstvo. Zaputivši se kako mu je Bog rekao, Abraham je već na početku učinio prvi korak vjere koja će mu se uračunati u pravednost i postao ocem nebrojenoga potomstva onih koji žive u vjeri. Svojim primjerom Abraham je pokazao da se vjera ne ostvaruje samo u jednom trenutku intelektualnog prosvjetljenja ili usvajanja određenih vjerskih sadržaja, nego činom naslijedovanja Božjega poziva.

Vjekovječna Božja milost

Po svome se sadržaju Drugu poslanicu Timoteju stavlja u vrijeme Pavlova zatočeništva u Rimu. Početne riječi današnjega odlomka zapravo su zaključak Pavlovih poticaja Timoteju da raspiruje milosni dar Božji koji je u njemu po polaganju Pavlovih ruku, a na to spada i svijest o tome da za evanđelje treba trpjeti. Pavao o tome govori s punim autoritetom i to na temelju vlastitoga življenoga iskustva. Naime, o patnji za evanđelje on ne govori kao o nečem što je prošlo ili što bi prethodilo samom evanđelju. Naprotiv, samo evanđelje jest temelj koji može izdržati svaki teret patnje. Podsjećajući Timoteja na Božju snagu koja ga osposobljene za vršenje njegova pastoralnoga poslanja, Pavao objašnjava kako je evanđeoski život zapravo znak Božje svemogućnosti. Ne naša djela i sposobnosti, nego Božja milost izvor su i jamac spasenja. Isto tako i sveti poziv kojim smo pozvani izvire iz vječne Božje

volje da se svi ljudi spase, ali ništa manje ne ukazuje na odgovornost kršćanina koji se zapravo nalazi u stanju stalnog poziva na koji svakodnevno treba davati svoj odgovor.

U tome kršćanin pak nije ostavljen bez svjetla. Vjekovječna Božja milost nije ostala skrivena u nespoznatljivoj prošlosti, nego se očitovala u pojavku Isusa Krista. Očito je da se ovdje pod pojmom „pojavak“ misli na otajstvo Kristova utjelovljenja i njegove muke smrti i uskrsnuća, ali se ono ipak gleda u vidu njegova konačnog dolaska u slavi kada će smrt i patnja biti definitivno pobijeđene.

Božji Ljubljeni Sin

Kao i kod Marka i Luke, tako i kod Mateja događaj preobraženja slijedi nakon Petrove isповijesti, prvoga navještaj Isusove muke, smrti i uskrsnuća, te Isusovih temeljnih pouka o nasljedovanju.

U tom slijedu događaj Preobraženja sa svojom središnjom porukom glasa iz svijetlog oblaka: „*Ovo je Sin moj, Ljubljeni! U njemu mi sva milina! Slušajte ga!*“ zapravo je Očeva „ispovijest“ to jest njegov odgovor na Isusovo pitanje upućeno učenicima: „*Što govore ljudi, tko je Sin Čovječji?*“ i „*A vi, što vi kažete, tko sam ja?*“. Nakon što su drugi ljudi i sami učenici na osnovi svoga iskustva života s Isusom rekli što misle o njegovu identitetu, isto tako se na osnovi svoga odnosa s Isusom izjašnjava i nebeski Otac. To čini u prisutnosti Mojsija i Ilike, tradicionalno tumačenih, kao predstavnika Zakona i proroka. No, Mojsije i Ilija također su jedine osobe kojima se Bog u izravnom susretu objavio na brdu Sinaju/Horebu, te Isus, koji na koncu ostaje sam označava još veći, to jest potpuni stupanj Božje objave čovjeku.

On je Božji Ljubljeni Sin. To jest u Bogu nema ništa više ljubavi od one koja je u njegovu Sinu.

Uz vlastito izjašnjanje o Isusovu identitetu glas iz oblaka upućuje i zapovijed koja govori kakav stav trebaju prema njemu zauzeti ljudi. To je zapovijed „*Slušajte ga*“. Ta zapovijed povezana s prethodnim govorom o ljubavi očigledno podsjeća na sličnu poveznicu koju nalazimo u poznatom tekstu iz Knjige ponovljenog zakona: „*Slušaj, Izraele! Gospodin je Bog naš, Gospodin je jedan! Zato ljubi Gospodina, Boga svoga, svim srcem svojim, svom dušom svojom i svom snagom svojom!*“ Ta povezanost s Božjom objavom koju već nalazimo u Starome zavjetu također je bitna oznaka identiteta Onoga u kojemu se očitovala sva ljubav Božja.

Još valja napomenuti, da unatoč sadržajnoj povezanosti s Petrom isповijesti i s prvim navještajem Isusove muke smrti i uskrsnuća, događaj preobraženja u tijeku evanđeoskog pripovijedanja ipak izgleda kao iznenadni bljesak transcendencije koji se događa u svakodnevnici života Isusa i njegovih učenika. No, pri tome se ističe i ograničen ambijentalni okvir. Isus vodi sa sobom na goru u osamu samo trojicu učenika Petra, Jakova i Ivana, koji će biti i s njime izdvojenu u maslinskem vrtu, a na povratku im zapovijeda da nikomu ništa ne govore dok ne uskrsne od mrtvih. Tek kada i drugi učenici susretnu uskrslog Krista moći će im Petar Jakov i Ivan shvatljivo priopćiti iskustvo susreta s preobraženim Kristom, koje su doživjeli već na putu ovozemnoga nasljedovanja.

Prvo čitanje:
Post 12, 1-4a

Poziv Abrahama, oca naroda Božjega.

Čitanje Knjige Postanka

U one dane:
Gospodin reče Abramu:
„Iди из земље своје, из звијажада и дома
очинског, у земљу коју ћу ти показати.
Велик ћу народ од теbe учинити, благословит
ћу те, име ћу ти узвелиčати и сам ћеš бити
благослов. Благослављат ћу one koji te
благослављали буду, koji te буду kleli, njih ћу
проклинјати; сва племена на земљи tobom
ће se благослављати.“

Aram se запути како му је Господин
рекао.

Riječ Gospodnja

Otpjevni psalam
Ps 33, 4-5.18-20.22

**Neka dobrota tvoja, Gospodine,
bude nad nama, kao što se u**

Prava je riječ Gospodnja
i vjernost su sva djela njegova.
On ljubi pravdu i pravo:
puna je земља доброте Gospodnje.

Evo, око је Gospodnje над онима
који га се боје,
над онима који се уздaju у милост njегову:
да им од смрти живот спаси,
да ih hrani u danima gladi.

Наша се душа Gospodinu nada,
он је помоћ и заштита наша.
Neka dobrota tvoja, Gospodine,
bude nad nama,
kao što se u tebe уздамо!

Drugo čitanje
2Tim 1, 8b-10

Bog nas zove i prosvjetljuje.

Čitanje Prve poslanice sv. Pavla apostola Timoteju

Ljubljeni:

Zlopati se zajedno sa mnom za evanđelje, po snazi Boga koji nas je spasio i pozvao pozivom svetim – ne po našim djelima, nego po svojem naumu i milosti koja nam je dana u Kristu Isusu prije vremenâ vjekovječnih, a očitovana je sada pojvkom Spasitelja našega Krista Isusa, koji obeskrijepi smrt i učini da zasja život i neraspadljivost – po evanđelju.

Riječ Gospodnja

Evanđelje
Mt 17, 1-9

Lice mu zasja kao sunce.

Čitanje svetog Evanđelja po Mateju

Uono vrijeme: Isus uze sa sobom Petra, Jakova i Ivana, brata njegova, te ih povede na goru visoku, u osamu, i preobrazi se pred njima. I zasja mu lice kao sunce, a haljine mu postadoše bijele kao svjetlost. I gleda: ukazaše im se Mojsije i Ilija te razgovarahu s njime. A Petar prihvati i reče Isusu:

- *Gospodine, dobro nam je ovdje biti. Ako hoćeš, načinit ću ovdje tri sjenice, tebi jednu, Mojsiju jednu i Iliju jednu.*

Dok je on još govorio, gleda, svijetao ih oblak zasjeni, a glas iz oblaka govoraše:

- *Ovo je Sin moj ljubljeni! U njemu mi sva milina! Slušajte ga!*

Čuvši glas, učenici padaše licem na zemlju i silno se prestrašiše. Pristupi k njima Isus, dotakne ih i reče:

- *Ustanite, ne bojte se!*

Podigoše oči, ali ne vidješe nikoga dolje Isusa sama.

Dok su silazili s gore, zapovjedi im Isus:

- *Nikomu ne kazujte viđenje dok Sin Čovječji od mrtvih ne uskrsne.*

Riječ Gospodnja

Zavođenje pri Isusovu preobraženju

Isus u razgovoru s Mojsijem i Ilijom o događajima u Jeruzalemu

Isusovo preobraženje na brdu Taboru stoji u sredini Evanđelja, na kraju Isusova djelovanja u Galileji, prije puta u Jeruzalem i prije Muke. Ono označuje takoreći prekretnicu u Isusovu životu. Nakon svojih prvih propovijedi i svoga prvog djelovanja u Galileji čini se da se Isus bavi pitanjem: Tko sam ja i kamo sve to vodi? Traži jasnoću i odlazi sa svojim priateljima u osamu. I tu uzima sa sobom Petra, Jakova i Ivana. Danas bismo rekli Isus odlazi na duhovne vježbe, u tišinu molitve, da bi jasnije čuo glas Božji u svom životu. Ono što se pritom događa, Matej nam u svom Evanđelju opisuje slikovitim, ali ipak jasnim jezikom: Isus biva od Boga preobražen. Drugim riječima moglo bi se kazati, on zadobiva jasnoću. To preobraženje događa se u razgovoru s Mojsijem (on je personifikacija židovskoga Zakona) i Ilijom (on je personifikacija židovskog proročkog djelovanja). O sadržaju toga razgovora saznajemo pobliže kod Luke: riječ je o događajima u

Jeruzalemu, tj. o smrti i uskrsnuću. U slikovitoj pripovijesti opisuje se poruka koja Isusu na brdu Taboru u suočavanju sa židovskim Pismom i u molitvi postaje jasna. On, Isus iz Nazareta, jest Krist. On je Sin Božji, kojega će Bog uskrisiti. U njegovoj smrti i njegovu uskrsnuću ispunjavaju se židovski zakon i židovska proroštva.

Učenici u klopcu zavođenja

A Isusovi učenici? Kako se oni ponašaju s obzirom na tu poruku? Koje upozorenje i pouku krije Evanđelje u ponašanju učenika za Crkvu i svakog pojedinog vjernika u pogledu nasljedovanja Isusa Krista? „Gospodine, dobro nam je ovdje biti. Ako hoćeš, načinit ćemo tri sjenice“. Petar zapada u ushićenje i slijepi akcionizam: doista đavolsko zavođenje pred tako velikom porukom. No, čini se da je to zavođenje stvarnost Crkve od njezinih prvih dana, u najmanju ruku se prvim kršćanima već slikovito stavlja pred oči. Da, Crkva i danas živi u opasnosti da svoj pogled odviše usmjeri na preobražajni moment, na preobraženu povijest, da gotovo hipnotizirana ustraje u nekom molitvenom motrenju, da se povuče na brdo idile i preobraženja i da se tamo gore

preda užurbanoj izvanjskoj aktivnosti uklanjanja nedostataka, da gradi sjenice daleko od društva i njegovih suvremenih problema. A i mi sami, ne podlegnemo li često toj napasti u vlastitoj svakidašnjici? Ne čeznem li i ja za tim da se lijepi trenuci ispunjena života zaustave, i da u pravom smislu riječi želim graditi sjenice i povući se u njih, u prošlost, taj lijepi trenutak još uljepšavati i daleko na brdu tako po mogućnosti pustiti neka život dalje teče mimo mene? Koliko često čovjek živi na rubu te napasti? Zaljubljenici, kojima ne uspijeva izaći na kraj u svakidašnjici jer nastoje zamrznuti prvi trenutak zaljubljenosti; roditelji, u čijim su očima njihova u međuvremenu odrasla djeca još uvijek malena; djeca koja ne žele zamijetiti proces starenja svojih roditelja; namještenik, koji živi u svojim uspjesima u svom zvanju, a da se dalje ne razvija. A sve je to povezano s užurbanim izvanjskim djelovanjem, akcionalizmom, koji izobličuje pogled na stvarnost. Evanđelje me upozorava glede vlastitoga života, upozorava Crkvu u pogledu njezinih zadataka da se ne povuče iz života

preobražavanjem ili uljepšavanjem i izvanjskom zaposlenošću. Tu leži đavolsko zavođenje, smrt usred života. No, Evanđelje ne ostavlja slušatelja samo s tim upozorenjem. Nego Crkvi, i meni za moj život, daje savjet, ohrabrenje: slušaj Isusa Krista i siđi s brda hrabro s porukom i nadom u uskrsnuće u život. Živi i radi iz toga! Koliki potencijal se oslobađa kada Crkva stvarno prilazi ljudima u njihovim brigama i nevoljama, kada hrabro živi iz poruke evanđelja? Kako ispunjeno mogu živjeti, kada uživam u nekom trenutku kao Božjem daru, ali se ne hvatam za njega, ne zamrzavam ga, nego ostajem otvoren za daljnje razvoje: u odnosima, u obitelji, u zvanju, uvijek u nadi u Božje djelovanje u mom životu? Biti pravi učenik, tako glasi poruka današnjeg evanđelja, ne sastoji se naime u praznoj radnoj užurbanosti ili u uljepšavanom od svijeta udaljenom ushićenju, nego u pouzdanju u Isusa Krista i u životu iz njegove poruke. To je svakodnevni izazov, kojemu se isplati odazvati.

Služba riječi 275/14

Opći uvod u Bibliju

Kratki pregled biblijske povijesti

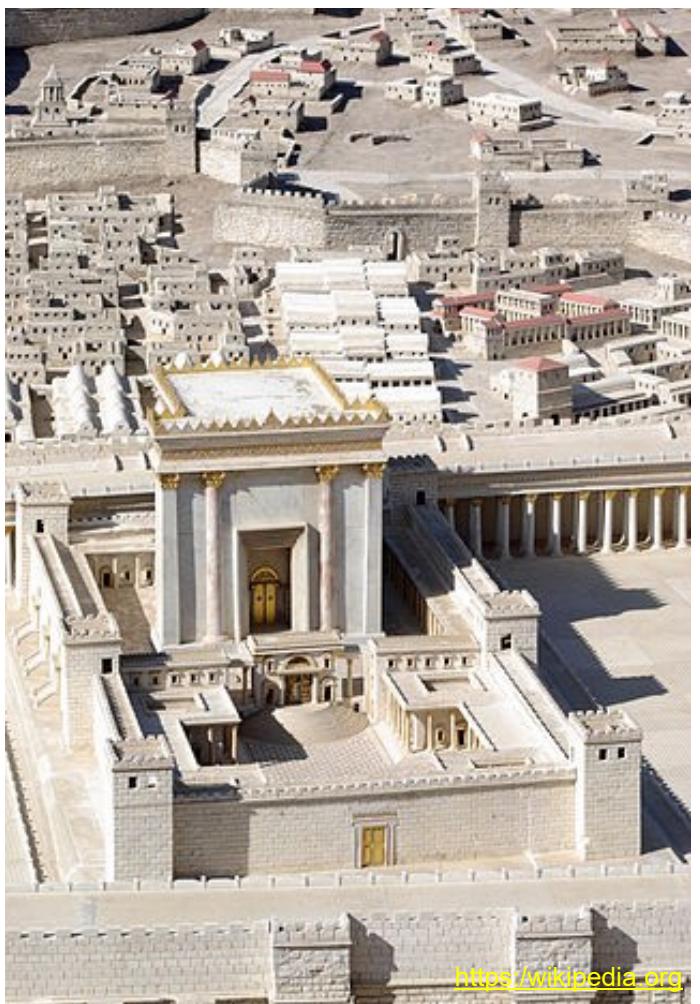
Povijest Novoga zavjeta

Herodovska dinastija.

Herod je bio rex socius u odnosu na rimskog cara, samostalan na unutarnjem a podložan u vanjskopolitičkim i vojnim pitanjima. Bio je veliki graditelj ali nadahnut grčkim duhom. U isto vrijeme iz odanosti, caru Augustu je podizao Hramove. Godine 20. počinje dogradnju Hrama. Nakon židovske pobune godine 66., Hram je razorio Tit Vespazijan godine 70. Herod je bio krvoločan, dao je pogubiti svoju suprugu Marijamnu, punicu, sinove Aleksandra, Aristobula i Antipatera. Oporukom je razdijelio svoje kraljevstvo među ostale sinove: Arhelaj je postao kralj, a Antipa i Filip tetrarsi. Nakon gušenja pobune u Jeruzalemu Rim ga preimenuje u etnarha, a sva tri su postali vazali Rima i podložni sirijskom legatu.

Godine 6. poslije Krista, Arhelaj zbog zloupotrebe vlasti biva smijenjen, a teritorijem Judeje, Idumeje i Samarije upravlja rimski prokurator. Filip, tetrarh Gaulanitide, Itureje, Bataneje, Trahonitide i Auranitide, vladao je do 34.; obnovio je Panias preimenovavši ga u Cezareja Filipova; oženio je Salomu, Herodijadinu kćer.

Herod Antipa, oženio se kćerkom Arete IV., nabatejskog kralja, ali ju je otjerao i uzeo Herodijadu, bivšu ženu svoga brata Filipa (usp. Mt 14,3-4). Areta u ime osvete za uvredu kćerke 36.g. započinje rat i poražava Antipu, a 39.godine Rim ga progoni u Galiju.

<https://wikipedia.org>

Herodov unuk Agripa I., od Kaligule, koji mu je bio veoma naklon, dobiva teritorij Heroda Filipa nakon njegove smrti, te teritorij Heroda Antipe nakon što je prognan u Galiju. Zatekavši se u Rimu kad je ubijen Kaligula, pomogao je Klaudiju postati carem pa mu on daje na upravljanje i teritorij koji je bio pod rimskim prokuratorom i imenuje ga kraljem. Godine 41., Agripa I. postao je gospodarom cijelog teritorija kojeg je obuhvaćalo kraljevstvo Heroda Velikog. Poštivao je židovske propise i potpomagao farizeje. Da bi im se svidio pogubio je Jakova Apostola (usp. Dj 12,1-3).

Naslijedio ga je Agripa II, posljednji pripadnik herodovske dinastije; njemu nije dodijeljen cijeli teritorij njegova oca; saslušavao je Pavla (Dj 25,13-26,32). U velikoj pobuni 66-70.g. stao je na stranu Rimljana.

Židovski rat i posljedice

Polovicom prvog stoljeća, u Palestini su rasle napetost i mesijanske nade, poticane od samozvanih mesija.

Židovski ekstremisti, potpomognuti prokuratorom Gesijem Florom kojem je već prijetila kazna iz Rima, 66.godine digli su otvorenu pobunu protiv Rima i savladali rimske postrojbe smještene u Jeruzalemu. Nakon što su iste godine uspješno odbili napad sirijskog legata Gala i potukli ga kod Bet Horona, među židovima sve više maha uzima strančarenje.

Vespazijan, najiskusniji Neronov general, nakon što je osvojio Galileju godine 67., 69. je izabran za cara, a ratne operacije prepušta svome sinu Titu.

Tit je od 70-73 potpuno slomio neslogom nagrižene židovske snage. Jeruzalem je razoren, Hram uništen ali židovstvo je nadživjelo. U Jamniji je proradila rabska škola; skupljale su se usmene predaje i zapisane u Mišni.

Smatra se da je sa svršetkom I. st. poslije Krista završeno formiranje biblijskih knjiga Novoga zavjeta.

Pobuna u drugom stoljeću

Nakon što je car Hadrijan naredio da se Jeruzalem obnovi ali pod imenom Aelia Capitolina ,a umjesto starog Hrama podigne hram Jupitera kapitolijskog te izdao odredbu o zabrani obrezanja, počela je nova pobuna (132.-135.). Predvodio ju je Šimun Bar-Kokeba kojega je rabi Akiba proglašio mesijom. Nakon gušenja pobune, Jeruzalem je nazvan Colonia Aelia Capitolina i u njega nije više smio ući nijedan Židov, a na mjestu Hrama je izgrađen hram Jupiteru kao što je naredio Hadrijan.

Sakrament pomirenja - ispovijed

Grijeh

Milosrđe i grijeh

Evangelije je objava, u Isusu Kristu, Božjeg milosrđa prema grešnicima. To milosrđe anđeo naviješta Josipu: „Nadjenut ćeš mu ime Isus jer će on spasiti narod svoj od grijeha njegovih“ (Mt 1, 21). Isto vrijedi za euharistiju, sakrament otkupljenja: „Ovo je krv moja, krv Saveza, koja se za mnoge proljeva na otpuštenje grijeha“ (Mt 26, 28).

„Bog koji nas je stvorio bez nas, nije nas htio spasiti bez nas.“ Prihvaćanje njegova milosrđa traži od nas priznanje naših krivica. „Reknemo li da grijeha nemamo, sami sebe varamo i istine nema u nama. Ako priznamo svoje grijehu, vjeran je on i pravedan: otpustit će nam grijehu i očistiti nas od svake nepravde“ (1 Iv 1, 8-9).

Kao što tvrdi sveti Pavao: „gdje se umnožio grijeh, nadmoćno izobilova milost“ (Rim 5, 20). No da izvrši svoje djelo, milost mora razotkriti grijeh da nam obrati srce i dade mu „pravednost za život

vječni po Isusu Kristu Gospodinu našemu“ (Rim 5, 21). Poput liječnika koji istražuje ranu prije nego li je liječi, Bog svojom Riječu i svojim Duhom baca živo svjetlo na grijeh:

„Obraćenje iziskuje osvjedočenje o grijehu, sadrži u sebi nutarnji sud savjesti; a taj sud, budući da je provjera djelovanja Duha istine u čovjekovoj nutrini, u isto vrijeme biva početak novog darivanja milosti i ljubavi: ‘Primite Duha Svetoga’. Tako u tom ‘osvjedočenju o grijehu’ otkrivamo dvostruko darivanje: dar istine savjesti i dar sigurnosti otkupljenja. Duh istine je Duh Branitelj.“ (Augustin)

Definicija grijeha

Grijeh je prekršaj protiv razuma, istine, ispravne savjesti; prijestup je istinske ljubavi prema Bogu i bližnjemu, zbog izopačene privrženosti nekim dobrima. On ranjava čovjekovu narav i ugrožava ljudsku solidarnost; definiran je kao „riječ, čin ili želja protiv vječnog Zakona“.

Grijeh je uvreda nanesena Bogu: „Tebi, samom tebi ja sam zgrijeo i učinio što je zlo pred tobom“ (Ps 51, 6). Grijeh se diže protiv ljubavi Božje prema nama, udaljuje

<https://www.fcdflegal.org>

od nje naša srca. Kao i prvi grijeh, to je neposlušnost, buna protiv Boga, radi volje da čovjek postane „kao bog“ spoznajući i određujući dobro i zlo (Post 3, 5). Grijeh je dakle „ljubav prema sebi sve do prezira Boga“.90 Zbog tog oholog uzdizanja samog sebe, grijeh je dijametralno oprečan Isusovoj poslušnosti koja ostvaruje spasenje.91

Upravo u muci, u kojoj će ga Kristovo milosrđe pobijediti, grijeh očituje u najvećem stupnju svoju žestinu i svoje mnogoličje: nevjeru, ubilačku mržnju, odbačenje i porugu sa strane starješina i naroda, Pilatov kukavičluk i okrutnost vojnika, Judinu izdaju tako tešku za Isusa, Petrovo zatajenje, napuštanje učenikâ. Ipak, upravo u času tmina i kneza ovoga svijeta Kristova žrtva tajanstveno postaje izvor iz kojega će neiscrpno izvirati oproštenje grijeha.

Različitost grijehâ

Velika je razlika među grijesima. Sveti pismo daje više popisa. Poslanica Galaćanima suprotstavlja djela

tijela plodovima Duha: „A očita su djela tijela. To su: bludnost, nečistoća, razvratnost, idolopoklonstvo, vračanje, neprijateljstva, svađa, ljubomor, srdžbe, spletkarenja, razdori, strančarenja, zavisti, pijančevanja, pijanke i tome slično. Unaprijed vam kažem, kao što vam već rekoh: koji takvo što čine, kraljevstva Božjega neće baštiniti“ (Gal 5, 19-21).93

Grijeh možemo razlikovati prema njihovu objektu, kao što biva za svaki ljudski čin, ili prema krepostima kojima se suprotstavljaju. Mogu se podijeliti i prema tome, odnose li se na Boga, na bližnjega ili na nas same; mogu se dijeliti na duhovne i tjelesne grijehе, na grijehе misli, riječi, djela ili propusta.

Korijen grijeha je u čovjekovu srcu, u njegovoј slobodnoј volji, kao što naučava Gospodin: „Iz srca izviru opake namisli, ubojstva, preljubi, bludništva, krađe, lažna svjedočanstva, psovke. To onečišćuje čovjeka“ (Mt 15, 19-20). Srce je i središte ljubavi, počelo dobrih i čistih djela, što ga grijeh ranjava.

Katekizam Katoličke crkve, , br. 1846-1853,
HBK, Zagreb 1994.

Mali vjeronaučni leksikon

Kapela

Kapela, - Prema Kodeksu kanonskog prava, *nazivom kapela označuje se mjesto koje je s ordinarijevim dopuštenjem određno za bogoštovlje na dobrobit neke zajednice ili skupine vjernika koji se tu okupljaju i kamo s pristankom mjerodavnog poglavara mogu dolaziti drugi vjernici* (Kan. 1223).

Riječ *kapela* dolazi od latinskog *cappa*: ogrtač (umanjenica cappella) + *sacellum*: malo svetište. U početku, to je molitveni prostor na franačkom dvoru u kojem se čuvao ogrtač ogrtač (*cappa*) sv. Martina Tourskoga. Prema legendi, Martin je svoj vojnički ogrtač prepolovio i polovicu dao prosjaku. Od svoga dijela načinio je prekrivač za ramena (*cappella*).

Kapela je obično manja građevina, ponekad samostojeća, ali često i kao dio drugih građevina, primjerice velike crkve, palače, groblja, vojarne, bolnice, zatvora ili škole.

Često su podizane kao samostojeće građevine kao zavjetni dar (primjerice kapele svetog Roka, zaštitnika od kuge), dvorske, samostanske kapele, kapele raznih bratovština...

Obično ih dijelimo na privatne (primjerice privatna biskupska kapela, samostanska kapela, ...), polujavne (koji se povremeno koristi u slučaju većeg broja hodočasnika) i javne kapele (u vojarni, bolnici, školi...).

Osnutak kapele odobrava ordinarij. Po njegovom odobrenju u kapeli se može služiti sveta misa. Kapelu blagoslovuje biskup po obredu propisanom bogoslužnim knjigama. Kapele moraju biti pridržane samo za bogoštovlje i izuzete od svake kućne upotrebe (usp. Kann. 125-129).

Svećenik koji opslužuje kapelu zove se kapelan. Kapelom se naziva i crkvica koja nema krstionice ni svećenika koji je poslužuje.

Giotto, *Isus pere Petru noge*, <http://www.vjeraidjela.com>

More milosrđa

Jedan se svećenik, u svome jadu, nakanio baciti s litice u provaliju. Putem odluči svratiti prijatelju, također svećeniku, da se oprosti s njime. Ispriča mu svoj žalosni život:

Niti je ljubio Boga, niti je služio ljudima. Kršio je sve Božje zapovijedi i svoj život učinio nepodnošljivim. Njegovi su grijesi tako veliki te ne može više računati na Božje milosrđe.

Prijatelj ga je odvraćao:

- *Ipak ti znaš kako se Božje veliko milosrđe ne može ni s čim usporediti. Bog nam uvijek nudi svoju milosrdnu ljubav. Na nama je samo da je prihvatimo.*

No onaj se i dalje optuživao:

- *Moje srce sliči rasušenom i trulom vjedru. Koliko god Bog ulijevao svoga milosrđa u nj, sve iscuri!*

Prijatelj ga na to primi za ruku i reče:

- *Možda je tvoje srce uistinu rasušeno i probušeno vjedro. No, baciš li ga u sinje more Božje ljubavi, baš je svejedno ima li vjedro jednu ili stotinu rupa. More Božje ljubavi okružuje te izvana i ispunja iznutra, obujmljuje te odozgor i odozdol. Sa svih strana!*

(W. Hoffsummer)

NAŠI POKOJNI

ANTUN KRULJAC,

PU brodsko - posavska, Slavonski Brod, 8. ožujka 1992.

IVAN PAŠA,

PU zagrebačka, Zagreb, 8. ožujka 1995

DALIBOR HUZANIĆ,

PU osječko - baranjska, Osijek, 13. ožujka 1993.

DARKO PLEŠE,

PU primorsko - goranska, u službi, Delnice 14. ožujka 1992.

POČIVALI U MIRU!
